

Dödshjälpens sluttande plan

I LT nr 3 framförs värdefulla synpunkter på eutanasierksamheten i Nederländerna. Jag skulle vilja komplettera debatten med att dra uppmärksamheten till de effekter acceptandet av »läkarassisterad död» kan ha på gemene man; det är inte självklart att utövandet av dödshjälp i praktiken förblir förbehållet läkarkåren! Om samhället signalerar att det går för sig att avsluta svårt

sjuka människors liv i förtid, finns det risk att en och annan lekman tar saken i egna händer och tycker sig göra rätt. På semester i tredje land träffade jag härom året en holländsk f d sjöman som utan vidare erkände att han tagit livet av sin far, sin faster och ytterligare en åldrig, sjuk släkting. Han kallade det eutanasi.

Torbjörg Hagström,
företagsläkare, Stockholm

Snarkdebatten:

Framstupa sidoläge hjälper

Det var en mycket intressant artikel som jag läste av Karl-Erik Fichtelius i Läkartidningen 49/99 om snarkning och tejp. Det roade mig mycket även om jag inte tillhör den olyckliga skaran av snarkare. Jag sover lugnt om natten, men kan av och till bli störd av andra snarkare.

Tejpmetoden – alltså att sätta en stor tjeppbit från näsan och över munnen ner under hakan för att på så vis tvinga den stackars snarkande individen att andas genom näsan – skulle alltså hindra snarkningen. Det jag associerade till var att om det nu bara gällde att stänga munnen skulle det väl vara mycket enklare att skaffa en extra stor kudde. Huvudet skulle ju rotera fram och tvinga hakan i börstet. Och vips så stängs munnen. Ja, det kan ju låta enkelt och som en fantastisk metod.

Eftersom tejpmetoden syntes så lätt och enkel testade jag den på min gode vän Åke Larsson från Vällingby. Ja, nu råkar han även vara min bror, men det förringar inte hans åsikt, inte heller det att han är en sk nollåta.

Tvinga ner hakan!

I alla fall så tillhör Åke Larsson i Vällingby de svårt snarkandes skara och har provat otaliga »huskurer» mot snarkning innan han slutligen fann lösning. Enligt hans förmenande torde tejpmetoden vara klart kontraindicerad. Han hävdar att man genom att stänga munnen nästan kväver den stackars olyckliga individen. Hans egen metod är att tvinga ner hakan i

stället för upp som med tejpmetoden, enligt Åke Larsson i Alfta i Karl-Erik Fichtelius artikel.

Böj huvudet bakåt

Hur gör nu Åke Larsson i Vällingby? Jo, genom att lägga sig på sidan och böja huvudet så långt bak som möjligt. Därigenom tvingas munnen att hållas öppen och med den även luftvägarna. Ett knep som han lärt av våra narkoskolleger. Framstupa sidoläge, alltså. De skulle ju aldrig komma på tanken att stänga munnen på en djupt sovande person.

Nej, böj bak huvudet så att det blir fria luftvägar även för dem som sover djupt. Och en snarkade person sover ju lika djupt som andra. Enligt Åke Larsson i Vällingby räcker det nu med en liten puff från hans hustru för att han skall bli så vaken att han böjer huvudet kraftigt bakåt, varvid fria luftvägar åstadkoms och snarkningen försvinner som genom ett trollslag.

Det räcker inte med att sträcka bak huvudet när han sover på rygg, för så snart han sjunker ner i sömnens dvala dras huvudet sakta fram och tungan faller bakåt och det så typiska ljudet av snarkning framkommer.

Nu kan det tyckas att den vetenskapliga nivån på snarkningens problem är något anekdotisk, men det är väl bara att stämma in i de tre artiklarna som publicerades i Läkartidningen 49/9.

P-G Larsson
överläkare, kvinnokliniken, Kärnsjukhuset, Skövde

Ge er till känna!

Läkartidningen har som huvudregel att på insändar- och debattsidor ej publicera anonyma insändare. Undantag kan dock göras t ex när författaren tar upp problem med viss allmängiltighet, men där ett offentliggörande av identiteten kan vålla skribenten personlig skada.

Författaren kan i sådana fall uttrycka önskemål om anonym publicering. Dock måste hans eller hennes identitet vara känd av redaktionen, bli för undvikande av förfalskade inlägg. Vidare kan redaktionen behöva nå författaren beträffande oklarheter i texten, eller för att delge eventuella repliker etc.

Redaktionen förbehåller sig rätten att avgöra om inlägget skall publiceras eller ej. Vid publicering respekteras då självfallet önskemålet om anonymitet, såväl i den tryckta texten som i kontakter med eventuellt berörda instanser eller personer, som kan behöva beredas tillfälle till kommentar.

Därför: Uppge alltid författarnamnet i följebrev eller på annat sätt, med begäran om anonym behandling. Inlägg där författaren är okänd även för redaktionen publiceras aldrig.

Red